

El coixí d’en Manel

En Manel era un nen de cinc anys que tenia moltes ganes d’anar a l’escola cada matí, jugar amb els seus amics i menjar entrepans de pernil dolç. Però hi havia una cosa que li costava una mica… anar a dormir.

Cada nit, quan arribava l’hora de posar-se el pijama, en Manel feia temps:

—Ara em rento les dents… després recullo les joguines… i en acabat vull aigua… i més tard… —i així passaven els minuts.

Un vespre, mentre la seva mare, la Maria, el tapava amb la manta verda de sempre, en Manel va preguntar:

—Mama, per què s’ha de dormir si jo encara tinc ganes de jugar?

La Maria va somriure i li va dir:

—Perquè el teu cos necessita descansar per créixer fort, i perquè el teu capet també necessita descansar de tantes aventures. Però vols que t’expliqui un secret?

En Manel va obrir molt els ulls.

—Quin secret?

—El teu coixí sap guardar records. Cada nit que hi poses el cap, li pots explicar tot el que has fet durant el dia. Ell ho guarda ben guardadet fins a l'endemà. Només cal que li parlis fluixet, i després tanquis els ulls.

En Manel es va quedar pensatiu. Aquella nit, en comptes de demanar més aigua, es va acostar al seu coixí i li va dir, en veu baixa:

—Avui he jugat a futbol al pati, he menjat un iogurt de maduixa i he fet un dibuix d'un camió vermell.

Després va tancar els ulls. I es va quedar adormit sense adonar-se'n.

Des d'aquella nit, cada vegada que tenia el cap ple de coses o el cor una mica nerviós, en Manel explicava al coixí com havia anat el dia. A vegades li deia coses alegres. A vegades coses que no li havien agradat gaire. I sempre, sempre, el coixí l'escoltava en silenci, ben tou, sense fer preguntes.

La Maria i l'Agustí, el pare d'en Manel, ho sabien. I cada vegada que el nen s'estirava amb un somriure, li deien:

—Bona nit, petit. Explica-ho tot al teu coixí.

I tu... ja li has explicat el teu dia al coixí?